

Loven for bevægelse

(Symbol nr. 15)

1. Guddommens jeg og skabevne bor i ethvert væsens organisme og skabevne

Vi er igennem de tidligere symbolforklaringers kosmiske analyser blevet gjort bekendt med verdensaltets levende struktur som organisme for et levende gigantvæsen, i hvilket vi alle leve, røres og er. Og vi har set det levende væsens identitet som et evigt eller udødeligt, treenigt princip. Vi har set, at dette princip gælder ligesåvel for verdensaltet, som det gælder for os eller et hvilket som helst andet levende væsen. Disse tre principper kender vi som det levende væsens jeg, dets skabevne og det skabte. Som det allerhøjeste „Noget“ i et levende væsens organisme er dets, over organismen herskende, jeg eller det „Noget“, der oplever og skaber ved hjælp af dets organismes fysiske og åndelige struktur. Dette gælder alle de i Guddommens organisme eller verdensaltet forekommende væsener både i mikrokosmos og i makrokosmos, eftersom alle levende væsener jo netop tilsammen udgør den uadskillelige enhed eller det levende væsen, vi kalder Gud. De levende væseners jeg'er udgør, som tidligere nævnt, tilsammen Guddommens jeg, deres skabevner og organismer udgør tilsammen Guddommens skabevne og organisme. Guddommens jeg og skabevne bor således i ethvert eksisterende væsens jeg og skabevne. Al skabelse er derfor Guds manifestation, ligesom enhver oplevelse er en oplevelse af Guds manifestation.

2. Bevægelse kan kun have et levende væsen til ophav

Hvad er så en manifestation? — Det er en kombination af forskellige bevægelsesarter. Men hvad er så igen bevægelse? — Det er et objekts flytning fra et sted til et andet eller et objekts forvandling fra en tilstand til en anden. Flytning af genstande eller forvandling af tilstande er igen det samme som det, vi kalder „skabelse“. Skabelse og bevægelse er således i virkeligheden det samme. Når et væsen skal skabe, sætter det en bevægelse i gang. Uden bevægelse absolut ingen skabelse. Men en skabelse og dermed en bevægelse kan absolut ikke være sit eget ophav. Den kan kun have noget levende til ophav. Dette vil igen sige, at den kun kan eksistere som virkninger af et jeg. Det er således ligemeget hvilken som helst bevægelse, vi bliver vidne til, ligegyldigt om det er solenes og stjernetagernes bevægelse i det evige verdensrum, eller det er mikrokosmiske bevægelser i atom- og elektronverdenernes rum i det små, de kan absolut kun eksistere som virkninger af levende væsener, lige som vor bevægelse eller skabelsesudfoldelse kun kan eksistere i kraft af os eller vort eget selv eller jeg. Bevægelse kan umuligt komme af noget dødt eller livløst. Den kan i sin første instans kun udløses af et absolut levende ophav. Bevægelse bliver derfor uomstødeligt livets fornemste kendetegn.

3. Vi bliver her i bevægelsens analyser vidne til, at en absolut død er en umulighed

Da hele det for sanserne tilgængelige verdensalt består af bevægelse, forandring og skabelse, kan intet som helst blive ved med at være i samme tilstand, alt er under forvandling og dermed permanent i bevægelse. Absolut ubevægelighed findes således ikke uden i de levende væseners evige, uforanderlige og dermed udødelige jeg, som netop derved udgør livets absolut eneste eksisterende „faste punkt“, ikke et „skabt“ fast punkt, men derimod et fast punkt der har den enestående egenskab at være uløseligt forbundet med to andre evige realiteter eller principper, med hvilke det udgør en udelelig enhed, ved hvilket det opfylder netop de tre betingelser, der kræves, for at det evigt kan fremtræde som et levende væsen. Da der ikke eksisterer nogen som helst anden form for fast punkt, idet hele det uendelige verdensrum udelukkende består af skabte ting, der er det samme som bevægelseskombinationer, og alt således er bevægelse, bliver det her til kendsgerning for den udviklede forsker, at ingen som helst realistisk eller absolut død kan eksistere. Der findes således absolut ikke andet end selve livet og det, der oplever og skaber livet. Livet er således identisk med bevægelse. Bevægelse er jeg'ets liv. Uden bevægelse ville jeg'et ikke have noget liv, og der ville ikke kunne eksistere noget som helst levende væsen, ja, Gud ville heller ikke have noget liv. Men til gengæld, hvis jeg'et eller Gud ikke eksisterede, ville der absolut heller ikke eksistere nogen som helst bevægelse og dermed ingen som helst skabelse eller livsoplevelse. Et virkeligt „intet“ ville eksistere der, hvor det evige liv i dag, som Guds ånd over vandene befordrer adgangen til det evige lys i Guddommens strålevæld.

4. Ethvert levende væsen er medskaber af verdensaltets bevægelses- eller skabelsesprocesser

Alt det skabte, alt det, der overhovedet er tilgængeligt for almindelig sansning, hvilket vil sige, alt det, vi kalder bevægelse og stilstand, alt hvad vi kalder materie eller stof, både faste, flydende, luftformige og stråleformige, alt hvad vi kalder bjerge og dale, alt hvad vi kalder by og land, alt hvad vi kalder mennesker, dyr og planter, alt hvad vi kalder skrift og tale o.s.v. udgør hver især en form eller former for bevægelse, hvad enten det tilsyneladende er bevægelse eller stilstand. Alt stof eller materie fra det mest faste til det mest flydende samt luft- og stråleformige er således en kombination af bevægelse. Ligeledes er alt det stof, de levende væseners organismer er bygget op af, en kombination af bevægelsesarter. Der eksisterer således i virkeligheden kun jeg'et og bevægelsen. De mange skabte ting er kun opbygninger af bevægelsesarter eller former. Det er kun i de levende væseners sanseløse, bevægelserne i kraft af perspektivprincippet bliver erkendt eller oplevede som skabte ting, der er bygget op af stof eller materie. Denne opbygning eller regulering af bevægelserne er altså det samme som skabelse. Da der foruden skabelsen kun eksisterer skaberen, og denne skaber er jeg'et, ser vi her, at al skabelse, al bevægelse og al regulering af bevægelse kun

kan eksistere med et jeg som ophav. Og det enkelte levende væsens jeg i forbindelse med alle de øvrige levende væsens jeg'er danner altså tilsammen Guddommens jeg. Og de er således hver især medskaber af hele verdensaltets bevægelses- eller skabelsesstruktur. Ingen som helst bevægelse kan således blive til af sig selv, men må, som før nævnt, udgå fra et jeg.

5. Bevægelserne kan kun eksistere med jeg'erne som ophav

Da alt det skabte er identisk med bevægelse, er der jo kun jeg'erne med deres skabeevne og bevægelse til. Af disse foreteelser bliver jeg'erne med deres skabeevne det primære og bevægelserne det sekundære. Da bevægelsen ikke kan blive til af sig selv, men kun i kraft af et ophav, må jeg'erne blive dette ophav. Jeg'erne udløser altså bevægelserne. Denne udløsning af bevægelse er jeg'ernes oplevelse og skabelse af livet. Samme oplevelse består altså dybest set i at skabe. Ved oplevelse modtager væsenerne bevægelsesarter. Ved skabelse afsender de bevægelsesarter. Vi skal senere komme tilbage til at se, hvorledes disse bevægelsesarter, som allerede nævnt, udgør skabelse og skabte ting. Her vil vi holde os til selve bevægelsen, som jo er de skabte tings indre analyse.

6. Mellemkosmiske, mikrokosmiske og makrokosmiske bevægelsesarter

Da bevægelse er et bevidsthedsprodukt, som igennem jeg'ets skabeevne bliver til materiemformer eller skabte ting, har den en psykisk og en fysisk side. Det, menneskene bedst kender under begrebet „bevægelse“, er en fysisk tings flytning fra et sted til et andet, f. eks. et tog der kører, et menneske eller dyr der ligeledes bevæger sig fra sted til sted, et hjul der bevæger sig i en maskine eller andre ting, der på lignende måde bevæger sig. Sådanne bevægelser er kendt af alle. Disse bevægelser kan vi udtrykke som mellemkosmiske bevægelsesarter, hvilket betyder, at de er synlige for mellemkosmiske væsens fysiske sansesæt. Men der findes naturligvis også mikrokosmiske bevægelsesarter. De er mere eller mindre utilgængelige for fysiske sanser. Det er disse bevægelsesarter, der udgør stoffet eller materien for de nævnte sanser. At denne materie viser sig for os som skabte ting forandrer ikke stoffets eller materiens identitet som bevægelse. Ligesom der findes mellemkosmiske og mikrokosmiske bevægelsesformer, findes der naturligvis også makrokosmiske bevægelsesformer eller arter. Vi ser disse bevægelsesarter som klode- og solsystemers bevægelsesarter. De kan indtil en vis grad også erkendes igennem fysisk sansning.

7. Bevægelsen forekommer i en fysisk og en åndelig form

Som nævnt har bevægelsen også en psykisk form. Medens den fysiske form for bevægelse er en flytning fra sted til sted i fysisk afstand og kan måles i tid, er den psykiske bevægelsesart ikke en bevægelse fra fysisk sted til sted, men derimod en bevægelse fra en tilstand til en anden. Vi ser f. eks. et lille barns forvandling fra barndom til ungdom og fra ungdom til manddom og fra

manddom til alderdom. Vi ser også årstidernes forvandling og ligeledes mange andre fysiske tings forvandling. Denne forvandling er også en bevægelse, men den kan ikke måles i meter eller kilometer, for den er ikke en bevægelse fra sted til sted. Men den har andre mærkepæle. Vi kan inddele denne forvandling i grader. Den psykiske forvandling, vi kalder „udvikling“, inddeler vi således i grader eller trin. Disse grader eller trin er hver især udtryk for en særlig tilstand. Et væsen kan således stå på et højt udviklingstrin, hvilket vil sige en højt detaljeret logisk tilstand, medens et andet væsen kan stå på et lavt udviklingstrin, hvilket altså vil sige: en mindre detaljeret og mindre logisk tilstand. Disse to væsener kan leve på samme sted, men ikke i samme tilstand. De befinder sig således i en slags afstand i tilstand. Vi ser således her, i kraft af disse to bevægelsesformer, to oplevelsesformer, to oplevelsesmuligheder, nemlig en fysisk og en åndelig. Den fysiske markeres ved afstand, medens den åndelige markeres ved tilstand.

8. Bevægelsens slutfacit er balance

Igennem nævnte to bevægelsesformer afslører der sig en særlig lov for bevægelse. Denne lov bringer alle bevægelsesformer til at følge en bestemt hensigt som slutfacit for bevægelse. Denne hensigt kender vi under begrebet „balance“. Alle bevægelsesarter søger hver især imod en balance, hvilket vil sige: en ligevægt mellem den selv og andre bevægelsesarter. Vi ser, at vandet f. eks. søger ned imod de laveste steder og danner søer og have. Disse søer og have er således en slags balance, en ligevægt vandets bevægelse fra sted til sted er kommet i og derfor er ophørt. Når kloder og sole fremtræder i kugleform, er det også fordi kugleformen er grundbalancen mellem de energier og materier, der er kombineret i solene og planeterne og bevirker, at disse i kraft af kugleformen kan udføre deres mission på ligelig måde til alle sider.

9. Cirklen og den lige linie

At der er denne lovbundethed i bevægelserne kommer også til syne i den såkaldte „lige linie“. I absolut forstand eksisterer den lige eller rette linie ikke. Den vil altid være noget af et kredsløb i sit princip og derfor, fysisk set, noget af en cirkel. Enhver lige linie vil, hvis den er lang nok eller er helt gennemført, uundgåeligt være en cirkel. Men en cirkel kan jo være så kæmpemæssig, at vi kun kan se en så lille del af den, at vore sanser i samme del ikke kan registrere dens krumning. Nævnte lille del af cirklen vil derfor for sanserne fremtræde som en tilsyneladende „lige linie“. Hvis jordens overflade var totalt glat, og der ikke var hverken bjerge og dale eller andre ujævnheder, ville denne overflade vise sig at være i water, hvor som helst på jorden vi ville måle den med et almindeligt waterpas, skønt den er rund. Denne runding ville komme til syne, hvis vi tænkte os at have et waterpas, der mælte nogle hundrede kilometer i længden. Vi ville da se, at den rette eller lige linie, som dette waterpas tilsyneladende repræsenterer,

ikke kan følge den tilsyneladende rette eller lige linie, som jordens tænkte glatte overflade tilsyneladende udgør. Dette gigantwaterpas ville ganske vist kunne bringes i water i forhold til jorden, men dets ender ville pege desto mere bort fra jordens overfladelinie, desto længere samme gigantwaterpas måtte være. Det samme princip ser vi også i havets såkaldte „vandrette“ overfladelinie. Hvis ikke den vandrette linie var rund, ville skibene og andre foreteelser på havet jo ikke kunne synke ned under horisonten, således som tilfældet er. Desto længere et skib er ude på havet, desto mindre kan vi se af det. Da dette er tilfældet ude på havet, hvad enten man ser imod syd eller nord eller ser imod øst eller vest, bliver det altså hermed synligt, at jorden mere eller mindre har kugleform.

10. Vi begynder at skimte skæbneloven: »Det, et menneske sår, skal det høste«

Når den lige eller rette linie således er illusorisk og i absolut forstand ikke eksisterer, skyldes det, at alle energi- eller bevægelsesarter er undergivet kredsløbsprincippet, der befordres af den syvende grundenergi, moderenergien. Alt må gå i cirkelbaner. Da ingen som helst bevægelse kan udgå uden fra et levende ophav, og loven for bevægelse, således som vi har set, betinger, at ingen som helst bevægelse kan gå i lige linie, men kun i cirkel- eller kredsløbsbaner, må enhver bevægelse i sit slutfacit virke tilbage på sit ophav. Og vi begynder her at skimte skæbneloven og dermed sandheden i det evige ord: „det, et menneske sår, skal det høste“.

11. Forklaringen til symbol nr. 15

Den runde hvide figur foroven symboliserer kugleformen, der er alle bevægelers kosmiske grundbalance.

Den øverste hvide linie symboliserer den såkaldte »lige linie«. Men denne betegnelse gælder ikke i absolut eller kosmisk forstand, idet nævnte linie i sig selv er så buet, at den udgør et stykke af en cirkel på 40 meter i diameter. Krumningen er her inden for et vist område så mikroskopisk, at den er totalt usynlig for fysiske sanser. Den kommer derved til at se ud som en ret linie.

De andre hvide linier på symbolet udtrykker også cirkler, men her er cirklerne så små og buningen eller krumningen så stærkt markeret, at den kan ses med det fysiske syn. En hvilken som helst cirkel har altså et felt, hvor buningen er så mikroskopisk, at man ikke kan se den ved hjælp af det fysiske syn.

På de hvide cirkler på symbolet ser vi, hvorledes buningen tager af og bliver mindre og

mindre, eftersom de pågældende cirkler tager til i størrelse, indtil buningen er så lille, at vi ikke kan se den. Og vi har da for os den lige linie, som vist foroven.

I henhold til, at den lige linie ikke eksisterer, vil enhver kvadrat, således som symbolet viser, i absolut forstand eller kosmisk set, også til en vis grad være en illusion, eftersom alle tilsyneladende rette flader også rummer krumninger, men så mikroskopiske, at de ikke kan sanses. Og fladerne viser sig som rette og ikke som hvælvinger eller fladerne af en kugle, således som de i virkeligheden er, åndeligt eller kosmisk set.

De ved de tynde streger markerede cirkler på symbolet skal blot udtrykke, at hele verdensaltets bevægelsesarter befinder sig i cirkelbaner, hvilket her vil sige, at alle eksisterende former for materie eller stof, ligegyldigt hvilke, ligegyldigt om det er faste, flydende, luftformige eller stråleformige, befinder sig i kreds-

løb. Det er derfor, vi har dag og nat, vinter og sommer, forår og efterår, barndom og ungdom, manddom og alderdom. Alt er bundet i fysiske og åndelige kredsløb. Hvis ikke energierne var bundet i kredsløb, eksisterede der hverken livsoplevelse eller skæbne, hverken bevidsthed eller organisme, hverken kontinenter eller have, hverken kloder, sole eller mælkeveje. Guddommen ville være »et Noget«, der ville leve i et fuldstændigt »intet« uden men-

talitet eller bevidsthed eftersom der absolut heller ikke ville være noget, der eksisterede som »levende væsener«. Et Noget indhyllet i absolut intet, kan ikke være et levende væsen. Den evige Guddom, hvis bevidsthed udelukkende er verdensaltets levende væsener, ville således være en total umulighed. Et »intet« ville ruge der, hvor Guds ånd i dag lyser, varmer og indblæser sin evige bevidstheds funk-lende strålevæld som liv i alt levende.